

Arrest

nr. 197 809 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 februari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, m.n. als meerderjarige zoon van M. R., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 17 augustus 2017 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20. Verzoeker werd op 30 augustus 2017 in kennis gesteld van deze beslissing. Het betreft de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2017 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 19.10.1979

Geboorteplaats: Jerevan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ 2 kinderen: S. A. (...): (...)

S. A. (...): (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Verzendlijst van geld vanwege een derde (S. S. P. (...)) aan een onbekende (geen naam ontvanger) voor de periode 2.12.2011 tot 21.07.2014: aangezien de ontvanger onbekend is en de verzender een derde persoon is, kan deze lijst niet aanvaard worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Verklaring Dorpshoofd Marmarshen n°37 dd. 14.09.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit, geen vervoermiddel heeft, geen werk en geen familie. Echter betrokkene legde geen bewijzen voor dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en of materieel afhankelijk was van de referentiepersoon die hij thans wenst teervoegen. Bijgevolg kan deze verklaring niet afdoende betrokkene zijn onvermogen staven.

- Verklaring Armeense autoriteiten, gemeente Ararat dd. 4.09.2016 waaruit moet blijken dat betrokkenen tussen de periode 2012 – 2014 financiële steun ontving van de referentiepersoon: uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hiervan een begin van bewijs werd voorgelegd. Betrokkene laat na om deze verklaring met enig gegeven te staven.

- Loonfiches Ancoo Dienstencheques bvba en Mara BVBA (januari – april 2017) op naam van de referentiepersoon

- Attest OCMW Mechelen dd. 3.04.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Hij heeft wel recht op dringende en medisch noodzakelijke hulp vanaf 26.0.2015 tot op heden. Er wordt geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine

financieel en of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 40 bis, § 2, 3° en artikel 40 ter §2 VW; schending; Doordat de bestreden beslissing stelt: (...). Terwijl,

1° Artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn die te hunnen laste zijn.

De voorwaarde van het "ten laste zijn" wordt niet in de Belgische wet nader omschreven, noch in de Europese regelgeving. Wel heeft de rechtspraak, zowel Belgische als Europees, zich al meermaals gebogen over de voorwaarde van het "ten laste zijn", in onderscheiden contexten, die telkens bijzondere deelaspecten van het begrip "ten laste zijn" hebben verduidelijkt. Uit de rechtspraak valt af te leiden dat de voorwaarde van het "ten laste zijn" doelt op een materiële/financiële afhankelijkheidsrelatie tussen de aanvrager van het verblijf en de Unieburger/Belg. In casu toont verzoeker aan dat hij inwoont bij zijn Belgische moeder. Er is dus in casu op heden minstens sprake van een materiële afhankelijkheidsrelatie, m.a.w. is verzoeker op heden ten laste van zijn moeder. Ten onrechte betwist verweerder deze actueel bestaande afhankelijkheidsrelatie.

2° Verder houdt verweerder ten onrechte voor dat betrokkene moet bewijzen dat hij reeds ten laste was van in het land van herkomst. Verzoeker betwist het temporeel standpunt van verweerder. Volgens verzoeker volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de afhankelijkheidsrelatie temporeel moet beoordeeld worden op het ogenblik dat het verzoek tot verblijf wordt ingediend (HvJ, 9 januari 2007, C-1/05 Jia overweging 37, HvJ, 5 september 2012, C-83/11 Rahman overweging 35, HvJ, 16 januari 2014, C-423/12 Reyes overweging 30). Verzoeker heeft conform artikel 40 ter VW en in overeenstemming met de geldende rechtspraak van het Hof van Justitie aangetoond dat hij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot verblijf onvermogen is in het land van herkomst: Verklaring Dorpshoofd Marmarshen n° 37 dd. 14.09.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit, geen vervoersmiddel heeft, geen werk en geen familie. Verweerder vordert echter het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie van in het verleden, van in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België. Echter betrokkene legde geen bewijzen voor dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en of materieel afhankelijk was van de referentiepersoon die hij thans wenst te vervoegen. Bijgevolg kan deze verklaring niet afdoende betrokkene zijn onvermogen staven. Daarmee legt verweerder een vereiste op aan de voorwaarde van het ten laste zijn die geen steun vindt in de wet, nl. om de afhankelijkheidsrelatie temporeel te bewijzen naar het verleden toe, zonder beperking in de tijd. Verzoeker acht een vereiste van het bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie naar het verleden toe zonder beperking in de tijd, onrechtmatig en kennelijk onredelijk.

3° Tot slot stelt verzoeker vast dat verweerder de voorgelegde bewijzen niet met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht. Zo werd een verzendlijst van geld voorgelegd samen met een verklaring vanwege de Armeense autoriteiten dat verzoeker van zijn moeder in de periode van 2012 – 2014 regelmatig financiële ondersteuning heeft ontvangen. Ten onrechte heeft verweerder deze beide documenten los van elkaar beoordeeld en overweegt ten onrechte m.b.t. de verzendlijst, dat ontvanger en verzender onbekend zijn en m.b.t. tot de verklaring vanwege de Armeense autoriteiten, dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat hiervan een begin van bewijs werd voorgelegd. Betrokkene laat na om deze verklaring met enig gegeven te staven. Terwijl de verklaring vanwege de Armeense autoriteiten werd neergelegd als aanvulling op de verzendlijst en ter duiding van verzender en ontvanger. In de periode van 2012 – 2014 werden door de moeder (en haar echtgenoot) regelmatig gelden overgemaakt aan verzoeker (en zijn echtgenote). Verweerder heeft zodoende de voorgelegde bewijzen niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. Zodat de bestreden beslissing blijkt geeft van kennelijke onredelijkheid, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de artikelen 40 bis §2 3° en 40 ter § 2 VW.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf is het resultaat van een aanvraag tot gezinshereniging die werd ingediend door de verzoekende partij als descendent van een Belgische onderdaan en werd genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

2.5. De gemachtigde steunt de bestreden weigeringsbeslissing onder meer op de vaststelling dat de betrokkene niet heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verzoekende partij stelt daar in wezen tegenover dat de wet niet vereist dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst.

2.6. De Raad wijst er op dat, hoewel de verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de hiervoor geciteerde toepasselijke bepalingen niet uitdrukkelijk vermelden dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *“begeleiden of zich bij hen voegen”*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het *‘begeleiden van’* of het *‘zich voegen bij’* deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie

van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan wel degelijk - en in weerwil van wat de verzoekende partij dienaangaande doet gelden - worden verwezen naar de interpretatie van het begrip 'ten laste' door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014). In deze arresten werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam.

2.7. De bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoeker *“ouder (is) dan 21 jaar en dus (dient) aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*. Na onderzoek van het dossier komt de verwerende partij tot de conclusie: *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”*

Verzoeker verwijst voor de afhankelijkheidsrelatie in Armenië naar een verzendlijst van geld en een verklaring van de Armeense autoriteiten (gemeente Ararat van 4 september 2016) dat hij tussen 2012 en 2014 geld ontving van zijn moeder. De verzendlijst waarvan sprake handelt over een periode van 2 december 2011 tot 21 juli 2014. De verzender is S. S. P. en de ontvanger van de gelden is onbekend, minstens blijkt de ontvanger niet uit de verzendlijst. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te besluiten dat dergelijk document de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder niet kan aantonen: immers de verzender is een derde en de ontvanger onbekend. De verklaring van de dorpsoverste stelt dat verzoeker in de periode 2012-2014 regelmatig financiële steun ontving van zijn moeder. De gemachtigde kon terecht vaststellen dat geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd waaruit zou blijken dat verzoeker effectief gelden heeft ontvangen van zijn moeder toen hij nog in zijn land van herkomst verbleef. Zoals reeds aangegeven komt de verzendlijst hiervoor niet in aanmerking. Bovendien blijkt uit de verklaring van de dorpsoverste niet hoeveel geld effectief werd ontvangen, zodat niet kan nagegaan worden of de beweerde steun significant en noodzakelijk was. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve terecht vaststellen dat geen of minstens onvoldoende bewijzen voorliggen dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn moeder.

Het determinerende motief dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon, blijft derhalve overeind. Het motief is determinerend in die zin dat het alleen al de bestreden beslissing kan schragen. In die zin kan de motivering dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, beschouwd worden als een overtollige motieven, die niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC